

ספר קהלת

פרק א

- א: דברי קהלת בן-דוד מלך בירושלם:
ב: הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכלל הבל:
ג: מהיתרון לאדם כל-עמלו ש-עמל תחת השמש:
ד: דור הלך ודור בא וה-ארץ לעולם עמדת:
ה: וזרח השמש ובא השמש ואל-מקומו שאף זרחת הוא שם:
ו: הולך אל-דרום וסובב אל-צפון סובבו סבב הולך הרוח ועל-סביבתיו שב הרוח:
ז: כל-הנחלים הלכים אל-הים והים איננו מלא אל-מקום שהנחלים הלכים שם הם שבים ללכת:
ח: כל-הדברים יגיעים לא-יובל איש לדבר לא-תשבע. עין לר-אות ולא-תמלא און משמע:
ט: מה-שהיה הוא שיהיה ומה-שג-עשה הוא שיעשה ואין כל-חדש תחת השמש:
י: יש דבר שיאמר. רא-הזה חדש הוא כבר היה לעלמים אשר היה מלפננו:
יא: אין זכרון לראשנים וגם לאחרנים שיהיו לא-יהיה להם זכרון עם שיהיו לא-תרגה: פ
יב: אני קהלת הייתי מלך על-ישראל בירושלם:
יג: ונתתי את-לבי לדרוש ולתור בקמה על כל-אשר נ-עשה תחת השמים הוא ענין רע נתן אלהים לבני ה-אדם ל-ענותו בו:
יד: ראיתי את-כל-המ-עשים שג-עשו תחת השמש והנה הכל הבל ור-עותו רוח:
טו: מעות לא-יובל. לתקן וחסרון לא-יובל. להפנות:
טז: דברתי אני עם-לבי לאמר אני הנה הנדלתי והוספתי חכמה על כל-אשר-היה לפני על-ירושלם ולבי ראה הרבה חכמה ורעת:
יז: ואתנה לבי ל-רעת חכמה ור-עת הוללות ושכלות ידעתי שנם-זה הוא רעיון רוח:
יח: כי ברב חכמה רב-כעס ויוסף וי-עת יוסף מכ-אוב:

פרק ב

- א: אמרתי אני בלבי לכה-נא אנסכה בשמחה ור-אה בטוב והנה גם-הוא הבל:
ב: לשחוק אמרתי מהולל ולשמחה מה-זה עשה:
ג: תרתי בלבי למשוד בנין את-בשרי ולבי נהג בחכמה ול-אחז בסכלות עד אשר-אר-אה אי-זה טוב לבני ה-אדם אשר נ-עשו תחת השמים. מספר ימי חייכם:
ד: הנדלתי מ-עשי בניתי לי בתים נטעתי לי פרמים:
ה: עשיתי לי גנות ופרדסים ונטעתי בהם עץ כל-פרי:
ו: עשיתי לי ברכות מים להשקות מהם י-ער צומח עצים:
ז: קניתי עבדים ושפחות ובני-בית תיח לי גם. מקנה בקר וצאן הרבה תיח לי מכל שהיו לפני בירושלם:
ח: כנסתי לי גם-כסף וזהב וסגלת מלכים והמדינות עשיתי לי שרים ושורות ות-ענוות בני ה-אדם שדה ושדות:

ט: ונגלתתי והוספתתי מפל שהיה לפני בירושלם אף חכמתי עמדה לוי:
 י: וכל אשר שאלו עיני לא אצלתי מהם לא מנעתי את לבי מפל שמחה פיל לבי שמח מפל עמלי וזה היה חלקי מפל עמלי:
 יא: ופניתי אני בקל מ-עש' שעשו ידי ובעמל שעמלתי ל-עשות והנה הכל ור-עות רוח ואין יתרון תחת השמש:
 יב: ופניתי אני לר-אות חכמה והוללות וסכלות פיו מה ה-אדם שיבוא אחרי המלך את אשר-כבר עשוהו:
 יג: וראיתי אני שגש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החושך:
 יד: החכם עיניו בראשו והכסיל בחושך הולך ויבדעתי גם-אני שמקרה • אחר יקרה • את-כלם:
 טו: ואמרתי אני בלבי כמקרה הכסיל גם-אני יקרני ולמה חכמתי אני אז יותר ודברתי בלבי שגם-זה הכל:
 טז: כי אין זכרון לחכם עם הכסיל • לעולם בשפכר הימים הבאים הכל נשפח ואף ימות החכם עם הכסיל:
 יז: ושנאתי את החיים כי רע • עלי המי-עשה שני-עשה תחת השמש כי-הכל הכל ור-עות רוח:
 יח: ושנאתי אני את-פל עמלי שאני עמל תחת השמש • שאניחנו ל-אדם שיהיה אחרי:
 יט: ומי יודע החכם יהיה או סכל וישלט בקל עמלי שעמלתי ושחכמתי תחת השמש גם-זה הכל:
 כ: וסבותי אני לאש את-לבי על קל-העמל שעמלתי תחת השמש:
 כא: כי-יש אדם שעמלו בחכמה ובר-עת ובכשרון ול-אדם שלא עמל-בו ויתנו חלקו גם-זה • הכל ור-עה רבה:
 כב: כי מה-הנה ל-אדם בקל-עמלו ובר-עיון לבו שהוא עמל תחת השמש:
 כג: כי כל-ימי מכ-אבים וכל-עם ענינו גם-בלילה לא-שכב לבו גם-זה • הכל הוא:
 כד: אין טוב ב-אדם שיאכל ושתה והר-אה את נפשו טוב ב-עמלו גם-זה ראיתי אני כי מיד האלהים היא:
 כה: כי מי יאכל ומי יחוש חוץ ממני:
 כו: כי לאדם שטוב לפניו נתן חכמה ור-עת ושמחה ולחוטא נתן ענין ל-אסוף ולכנוס לתת לטוב לפני האלהים גם-זה • הכל ור-עות רוח:

פרק ג

א: לכל זמן ועת לכל-חפץ תחת השמים: ס
 ב: עת ללדת ועת למות עת לט-עת ועת ל-עקור נטוע:
 ג: עת ל-הרוג ועת לרפוא עת לפרוץ ועת לבנות:
 ד: עת לב-כות ועת לשחוק עת • ספור ועת רקוד:
 ה: עת להשליך אבנים ועת פנוס אבנים עת לחבוק ועת לרחק מחבק:
 ו: עת לבקש ועת לאבד עת לשמור ועת להשליך:
 ז: עת לקרוע ועת לתפור עת לחשות ועת לדבר:
 ח: עת ל-אהב ועת לשנא עת מלחמה ועת שלום: ס
 ט: מה יתרון העושה ב-אשר הוא עמל:
 י: ראיתי את-הענין אשר נתן אלהים לבני ה-אדם ל-ענותו בו:
 יא: את-הכל עשה יפה בעתו גם את-העלם נתן בלבם • מבלי אשר לא ימצא ה-אדם את-המי-עשה אשר-עשה האלהים • מראש ועד-סוף:

יב: ידעתי כי אין טוב בם כי אם לשמוח ולעשות טוב בחייו:
 יג: וגם כל־האדם שיאכל ושתה וראה טוב בכל־עמלו מתת אלהים היא:
 יד: ידעתי כי כל־אשר נעשה האלהים הוא יהיה לעולם עליו אין להוסיף וממנו אין לגרע והאלהים עשה שיראו מלפניו:
 טו: מה־שתיה כבר הוא ויאשר להיות כבר היה והאלהים יבקש את־נרדף:
 טז: ועוד ראיתי תחת השמש מקום המושפט שמה הרשע ומקום הצדק שמה הרשע:
 יז: אמרתי אני בלבי את־הצדיק ואת־הרשע ישפט האלהים כיעת לכל־חפץ ועל כל־המעשה שם:
 יח: אמרתי אני בלבי על־דברת בני־האדם לברם האלהים ולר־אות שהם־בהמה המה להם:
 יט: כי מקלה בני־האדם ומקרה הבהמה ומקרה • אחר להם כמות זה [כן] [מות] זה נרות אחר לכל ומותר ה־אדם • מן־הבהמה אין [כי] הפל הקל:
 כ: הפל הולך אל־מקום אחר הפל היה מן־העפר והפל שב אל־העפר:
 כא: מי יודע רוח בני־האדם העלה היא למעלה נרות הבהמה הידרת היא למטה ל־ארץ:
 כב: וראיתי כי אין טוב מאשר ישמח ה־אדם במעשיו כיהוא חלקו כי מי יביאנו לר־אות במה שיהנה אחריו:

פרק ד

א: ושכתי אני נא־אה את־כל־העשקים אשר נעשים תחת השמש והגתו דמ־עַת העשקים ואין להם • מנחם ומי־ד עשקיהם פֶּח ואין להם • מנחם:
 ב: ושבת אני את־המתים שכבר מתו מן־החיים אשר המה חיים עדנה:
 ג: וטוב משניהם את אשר־עדן לא היה אשר לא־ראה את־המעשה הרע אשר נעשה תחת השמש:
 ד: וראיתי אני את־כל־עמל ואת כל־כשרון המעשה כי היא קני־את־איש מר־עָהו גם־זה • הקל ור־עותו רוח:
 ה: הפסיל חבק את־דָיו • ואכל את־בשרו:
 ו: טוב מלא כף גחת ממלא הפנים עמל ור־עותו רוח:
 ז: ושכתי אני נא־אה • הקל תחת השמש:
 ח: יש אחר ואין שני גם בן נאח אין־לו ואין קץ ל־עמלו [גם־] [עיניו] [עינו] לא־תשבע • עֶשֶׂר ולמיו אני עמל ומחסר את־נפשי מטובה גם־זה • הקל וענינו רע הוא:
 ט: טובים השנים • מן־האחר אשר יש־להם שכר טוב ב־עמלם:
 י: כי אם־יפלו האחר יקים את־חברו ואילו האחר שיפול ואין שני ל־הקימו:
 יא: גם אם־ישפכו שנים ותם להם ול־אחד איך יחס:
 יב: ואם־יתקפו האחר השנים יעמדו נגדו ותחוש המשלש לא במהרה ינתק:
 יג: טוב ילד מסכן וחכם • ממלך זקן וכסיל אשר לא ידע להזהר עוד:
 יד: כִּי־מבית הסוהר יצא למלך כי גם במלכותו נולד־רש:
 טו: ראיתי את־כל־החיים המהלכים תחת השמש עם הילד השני אשר יעמד תחתיו:
 טז: אין־קץ ל־העֶם לכל אשר־היה לפניהם גם האחרונים [לא] [ישמחו־בו] כִּי־גם־זה • הקל ורעיונו רוח:
 יז: שמור (רגלך) • רגלך פ־אשר תלך אל־בית האלהים וקרוב לשמע מתת הפסילים זבח כִּי־אינם יודעים ל־עשות רע:

פרק ה

- א: אל-תבהל על-פיה ולבך אל-ימהר להוציא דבר לפני האלהים כי האלהים בשמים ואתה על-ה-ארץ על-כן יהיו דבריך מעטים:
- ב: כי בא החלום בך ענין וקול כסיל בך דברים:
- ג: כ-אשר תדור נדר לאלהים אל-תאחר לשלמו כי אין חפץ בפסילים את אשר-תדר שלם:
- ד: טוב אשר לא-תדר משתדור ולא תשלם:
- ה: אל-תתן את-פיה לחטא את-בשרך ואל-תאמר לפני המל-אך כי שגגה היא למה יקצף האלהים על-קולך וחבל את-מ-עשה ידך:
- ו: כי בך חלמות ו-הבלים ודברים הרבה כי את-האלהים ירא:
- ז: אם-עשק רש וגזל משפט וצדק תראה במדינה אל-תתמה על-תחפץ כי גבה מעל גבה שמר וגב-הים עליהם:
- ח: ויתרוץ ארץ בבל (היא) הוא מלך לשדה ו-עבד:
- ט: אהבט כסף לא-ישבעט כסף ומי-אהב בהמון לא תבו-אה גם-זה הבל:
- י: ברבות הטובה רבו אוכליה ומה-כשרון לב-עליה כי אם (ראית) ראות עיניו:
- יא: מתוקה שנת העבד אם-מעט ואם-הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון:
- יב: יש ר-עה חולה ראיתי תחת השמש עשר שמור לב-עליו לר-עתו:
- יג: ואבד העשר שהוא בענגוט רע והוליד בן ואין בידו מאומה:
- יד: כ-אשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כשפא ומ-אומה לא-ישא ב-עמלו שילך בידו:
- טו: וגם-זה ר-עה חולה כ-ל-עמת שבא בן ילך ומה-יתרוץ לו שני-עמל • לרוח:
- טז: גם כ-ל-ימי בחשך יאכל וכעס הרבה וחליו וקצף:
- יז: הנה אשר-ראיתי אני טוב אשר-יפה ל-אכול ולשתות ולראות טובה בכ-ל-עמלו שני-עמל תחת השמש מספר ימי- (חיו) חיו אשר-נתן לו האלהים כי-הוא חלקו:
- יח: גם כ-ל-ה-אדם אשר נתן-לו האלהים עשר ונכסים והשליטו ל-אכל ממנו ולשאת את-חלקו ולשמח ב-עמלו זה מתת אלהים היא:
- יט: כי לא הרבה ו-י-כר את-ימי חיו כי האלהים • מ-ענה בשמחת לבו:

פרק ו

- א: יש ר-עה אשר • ראיתי תחת השמש ורבה היא על-ה-אדם:
- ב: איש אשר יתן-לו האלהים עשר ונכסים וכבוד ואיננו חסר לנפשו מפל אשר-יתאזה ולא-ישליטנו האלהים ל-אכל ממנו כי איש נכרי יאכלנו זה • תבל ויחליט רע הוא:
- ג: אם-יוליד איש מאה ושנים רבות יחיה ורבו שיתנו ומי-שניו • ונפשו לא-תשבע מן-הטובה וגם-קבורה לא-תיתה לו אמרתי טוב ממנו הנפל:
- ד: כי-בהבל בא ובחשך ילך ובחשך שמו יכסה:
- ה: גם-שמש לא-ר-אה ולא ידע נחת לזה מזה:
- ו: ואלו חיה אלף שנים פ-עמים וטובה לא ראה הלא אל-מקום אחד הכל הולך:
- ז: כ-ל-עמל ה-אדם לפיהו וגם-הנפש לא תמלא:
- ח: כי מה-יותר לחכם • מן-הכסיל מה-לעני יודע ל-הלך נגד החיים:
- ט: טוב מר-אה • עינים • מה-לך נפש גם-זה • תבל ור-עות רוח:

י: מה־שְׁהִיָּה כָּבֵד נִקְרָא שְׁמוֹ וְנוֹדַע אֲשֶׁר־הוּא אָדָם וְלֹא־יִוָּכַל • לְדִין עִם (שהתקיף) שְׁתַּקִּיף מִמֶּנּוּ:
יא: כִּי יִשְׁדַּבְּרִים הַרְבֵּה מְרַבִּים וְהִבְלִי מִה־יִתֵּר לְאָדָם:
יב: כִּי מִי־וֹדַע מִה־טוֹב לְאָדָם בְּחַיִּים • מִסִּפֵּר יִמְיָחֵג הִבְלִי וְיִי־עֲשֶׂם כַּצֵּל אֲשֶׁר מִי־יִגִּיד לְאָדָם • מִה־יְהִיֶּה אַחֲרָיו תַּחַת הַשָּׁמַשׁ:

פֶּרֶק ז

א: טוֹב שֵׁם • מִשְׁמֵן טוֹב • וַיּוּם הַפְּנוֹת מִיּוֹם הַיְלָדוּי:
ב: טוֹב לְלַכֵּת אֶל־בֵּית־אָבִל מִלְּכַת אֶל־בֵּית מִשְׁתֶּה בִּי־אֲשֶׁר הוּא סוּף כִּלְה־אָדָם וְהַחַי וְתָן אֶל־לִבּוֹ:
ג: טוֹב כִּי־עַס מִשְׁחָק • כִּי־בָרַע פְּנִים וַיִּטְבַּח לֵב:
ד: לֵב חֲכָמִים בְּבֵית אָבִל וְלֵב כְּסִילִים בְּבֵית • שְׁמַחָה:
ה: טוֹב לִשְׁמַע וַיַּעֲרַת חֲכָם • מֵאִישׁ • שָׁמַע שִׁיר כְּסִילִים:
ו: כִּי כָּקוֹל הַסִּירִים תַּחַת הַסִּיר כֵּן שְׁחָק הַכְּסִיל וְגַם־זֶה הַבָּל:
ז: כִּי הַעֲשֶׂק יְהוֹלֵל חֲכָם וַיַּאֲבֵד אֶת־לֵב מִתְּנָה:
ח: טוֹב אַחֲרֵית דְּבָר מִרֵּאשִׁיתוֹ טוֹב אֶרֶץ־רוּחַ מִגִּבְהַ־רוּחַ:
ט: אֶל־תִּבְהַל בְּרוּחֶךָ לִכְעוֹס כִּי כִי־עַס בְּחֵיק • כְּסִילִים וַיְנוּחַ:
י: אֶל־תֹּאמַר מַה הִזָּה שְׁהִימִים הַרְאֵשִׁים הֵיוּ טוֹבִים • מֵאַלֶּה כִּי לֹא מִחֲכָמָה שְׁאַלְתָּ עַל־זֶה:
יא: טוֹבָה חֲכָמָה עִם־נַחֲלָה וַיִּתֵּר לְרֹאִי הַשָּׁמַשׁ:
יב: כִּי בַצֵּל הַחֲכָמָה בַּצֵּל הַכֹּסֵף וַיִּתְרוֹן וְיַעֲת הַחֲכָמָה תַּחֲנִיחַ בְּעֻלֶּיהָ:
יג: רֵאָה אֶת־מִי־עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים כִּי מִי יִוָּכַל • לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר עָוְתוּ:
יד: בָּיוֹם טוֹבָה הִיָּה כְּטוֹב וּבָיוֹם רַעָה רָאָה גַם אֶת־זֶה לְעַמְת־זֶה עֲשֶׂה הָאֱלֹהִים עַל־דְּבָרַת שְׁלֹא יִמָּצֵא הָאָדָם אַחֲרָיו מֵאוּמָה:
טו: אֶת־הַכֹּל רְאִיתִי בַיּוֹם הַבְּלִי גַם צְדִיק אֲבֵד בַּצְּדִיקוֹ וְגַם רָשָׁע מִי־אֶרֶץ בְּר־עָתוֹ:
טז: אֶל־תִּהְיֶי צְדִיק הַרְבֵּה וְאֶל־תַּחֲכָם יוֹתֵר לְמַה תִּשׁוּמָם:
יז: אֶל־תִּרְשַׁע הַרְבֵּה וְאֶל־תִּהְיֶי סָכַל • לְמַה תִּמּוֹת בְּלֹא עֲתָד:
יח: טוֹב אֲשֶׁר תִּיאָחֵז בְּזֶה וְגַם־מִזֶּה אֶל־תִּנַּח אֶת־יָדְךָ כִּי־יָרָא אֱלֹהִים וַיֵּצֵא אֶת־כַּלְמָם:
יט: הַחֲכָמָה תַּעֲזוּ לְחֲכָם • מַעֲשֶׂה שְׁלִיטִים אֲשֶׁר הֵיוּ בְּעִיר:
כ: כִּי אָדָם אֵין צְדִיק בְּ־אֶרֶץ [אֲשֶׁר] [וְיִעֲשֶׂה־טוֹב] וְלֹא יִחַטָּא:
כא: גַּם לְכָל־הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבְּרוּ אֶל־תַּתֵּן לַבָּהּ אֲשֶׁר לֹא־תִשְׁמַע אֶת־עֲבֹדְךָ מִקַּל־לֶךְ:
כב: כִּי גַם־פְּעָמִים רַבּוֹת יָדַע לַבָּהּ אֲשֶׁר גַּם־(את) אַתָּה קָלַלְתָּ אַחֲרָיִם:
כג: כִּלְזֶה נִסִּיתִי בְּחֲכָמָה אֲמַרְתִּי אַחֲכָמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנּוּ:
כד: רְחוּק מִה־שְׁהִיָּה וְעַמְקוֹ עַמְקוֹ מִי וַיִּמָּצְאוּ:
כה: סְבוּתִי אֲנִי וְלִבִּי לְבִי־עַת וְלִתּוֹר וּבִקֵּשׁ חֲכָמָה וְחִשְׁבוֹן וְלִדְ־עַת רָשָׁע פְּסָל וְהַסְכִּלוֹת הוֹלִלּוֹת:
כו: וּמוֹצֵא אֲנִי מִר מִמּוֹת אֶת־הָאֲשֶׁה אֲשֶׁר־הִיא מְצוּדִים וְחֲרָמִים לְבָה אֲסוּרִים יְהִיָּה טוֹב לִפְנֵי הָאֱלֹהִים וּמְלֵט מִמּוֹנָה וְחוֹטֵא יִלְכַּד וְבָה:

כו: ראה זה מצאתי אמרה קהלת אחת לאחת למצא השֶׁבוּן:
כח: אשר עוד בקשה נפשי ולא מצאתי אדם אחד מאליה מצאתי ואשה בכל־אלה לא מצאתי:
כט: לבד ראה זה מצאתי אשר עשה האלהים את־הָאָדָם ישר והמה בקשו חשבנות רבים:

פרק ח

א: מי כהחכם ומי יודע פֶּשֶׁר דְּבַר חֲכַמַת אָדָם תֵּאִיר פָּנָיו • ועז פָּנָיו יִשְׁנָא:
ב: אני פֶּי־מִלֶּךְ שְׁמוֹר וְעַל דְּבַרְת שְׁבוּ־עַת אֱלֹהִים:
ג: אל־תִּבְהַל מִפְּנֵי תִלְךְ אֶל־תִּעֲמֹד בְּדָבָר • רַע כִּי כָל־אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יַעֲשֶׂה:
ד: בִּי־אֲשֶׁר דְּבַר־מֶלֶךְ שְׁלֹטוֹן וּמִי יֹאמַר־לוֹ מִה־תַּעֲשֶׂה:
ה: שׁוֹמֵר מִצְוָה לֹא יִדַּע דְּבָר • רַע וְעַת וּמִשְׁפָּט יִדַּע לֵב חָכָם:
ו: כִּי לְכָל־חָפֶץ יֵשׁ עֵת וּמִשְׁפָּט כִּי־רַעַת הָאָדָם רַבָּה עָלָיו:
ז: כִּי־אֵינְנוּ יִדַּע מִה־שִׁיחִיָּה כִּי פִי־אֲשֶׁר יִהְיֶה מִי יִגִּיד־לוֹ:
ח: אֵין אָדָם שְׁלֵיט בְּרוּחַ לְכָל־אֶת־הַרוּחַ וְאֵין שְׁלֹטוֹן בְּיוֹם הַמּוֹת וְאֵין מִשְׁלַחַת בַּמְּלַחְמָה וְלֹא־יִמְלֹט רָשָׁע אֶת־בְּעָלָיו:
ט: אֶת־כָּל־זֶה רְאִיתִי וְנִתְּוֹן אֶת־לְבִי לְכָל־מַעֲשֵׂה אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ עַת אֲשֶׁר שָׁלַט הָאָדָם בָּאָדָם לְרַע לוֹ:
י: וּבְכֵן רְאִיתִי רָשָׁעִים קְבָרִים וְכָאֵו • וּמִמְקוֹם קְדוֹשׁ יִהְלְכוּ וְיִשְׁתַּכְּחוּ בְּעִיר [אֲשֶׁר] [בְּן־עֵשׂוֹ] גַּם־זֶה הִכָּל:
יא: אֲשֶׁר אֵין־נַעֲשֶׂה פִתְּנָם • מִי־עֲשֶׂה הַרְעָה מִהַרְהָ עַל־פִּן מֵלֵא לֵב בְּנֵי־הָאָדָם בָּהֶם לַעֲשׂוֹת־רַע:
יב: אֲשֶׁר חָטָא עֲשֶׂה־רַע מֵאֵת וּמִי־אֶרְיֹד לוֹ כִּי גַם־יִודַע אֲנִי אֲשֶׁר יִהְיֶה־טוֹב לְיִרְאֵי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִירָאוּ מִלְּפָנָיו:
יג: טוֹב לֹא־יִהְיֶה לְרָשָׁע וְלֹא־יִאֲרִיךְ יָמִים כַּצָּל אֲשֶׁר אֵינְנוּ יָרֵא מִלְּפָנֵי אֱלֹהִים:
יד: יִשְׁהַכֵּל אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁרוּ יֵשׁ צַדִּיקִים אֲשֶׁר מְנִיעַ אֱלֹהִם כַּמַּעֲשֶׂה הַרְשָׁעִים וְיֵשׁ רָשָׁעִים שְׁמֹנִיעַ אֱלֹהִם כַּמַּעֲשֶׂה הַצַּדִּיקִים אֲמַרְתִּי שְׁנַם־זֶה הִכָּל:
טו: וְשִׁבַּחְתִּי אֲנִי אֶת־הַשְּׁמַיִתָה אֲשֶׁר אֵין־טוֹב לִי־אָדָם תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי אִם־לִי־אֶכּוֹל וְלִשְׂמוֹת וְלִשְׂמוֹת וְהוּא יִלְנֶנּוּ בִי־עֲמָלוֹ וּמִי חֲנִינוּ אֲשֶׁר־נִתְּוֹן לוֹ הָאֱלֹהִים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ:
טז: כִּי־אֲשֶׁר נִתְּתִי אֶת־לְבִי לְרַעַת חֲכָמָה וְלִרְאוּת אֶת־הַעֲנָוִן אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה עַל־הָאָרֶץ כִּי גַם בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה שָׁנָה בְּעֵינָיו אֵינְנוּ רֹאֶה:
יז: וְרְאִיתִי אֶת־כָּל־מַעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים כִּי לֹא יוּכַל הָאָדָם לְמַצּוֹא אֶת־הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר נִעֲשֶׂה תַּחַת־הַשָּׁמַשׁ בְּשָׁל אֲשֶׁר יַעֲמַל הָאָדָם לְבַקֵּשׁ וְלֹא יִמְצָא וְגַם אִם־יֹאמַר הַחֲכָם לְדִי־עַת לֹא יוּכַל • לְמַצָּא:

פרק ט

א: כִּי אֶת־כָּל־זֶה נִתְּתִי אֶל־לְבִי וְלִבּוֹר אֶת־כָּל־זֶה אֲשֶׁר הַצַּדִּיקִים וְהַחֲכָמִים וְיַעֲבְדִיהֶם בְּיַד הָאֱלֹהִים גַּם־אֶת־הַבָּה גַּם־שִׁנְיָאָה אֵין יוֹדַע הָאָדָם הַכֹּל • לְפָנֵיהֶם:
ב: הִכָּל כִּי־אֲשֶׁר לְכָל מִקְרָה • אֶחָד לְצַדִּיק וְלָרָשָׁע לְטוֹב וְלַטָּהוֹר וְלַטָּמֵא וְלַזֹּבֵחַ וְלֹא־אֲשֶׁר אֵינְנוּ זֹבֵחַ כַּטָּמֵא הַנִּשְׁבָּע כִּי־אֲשֶׁר שְׁבוּעָה יָרֵא:
ג: זֶהוּ רַע בְּכָל אֲשֶׁר־נִעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ כִּי־מִקְרָה • אֶחָד לְכָל וְגַם לֵב בְּנֵי־הָאָדָם • מְלֹא־רַע וְהוֹלְלוֹת בְּלִבְכֶם בְּחַיִּיהֶם וְאַחֲרָיו אֶל־הַמָּתִים:
ד: כִּי־מִי אֲשֶׁר (יבחר) יחַבֵּר [אֶל] [כָּל־חַיִּים] יֵשׁ בְּשַׁחַוֹן כִּי־לְכָלֵב חַי תְּהִי טוֹב מִן־הָאָרֶץ הַמֵּת:
ה: כִּי חַיִּים יוֹדַעִים שִׁמְרוּ וְהַמָּתִים אֵינָם יוֹדַעִים • מֵאֹמְרָה וְאֵין־עוֹד לָהֶם שִׁכָּר כִּי נִשְׁכַּח זְכָרָם:
ו: גַּם אֶת־הַבְּתָם גַּם־שִׁנְיָאָתָם גַּם־קִנְיָאָתָם כְּבָר אֶבְדָה וְחָלַק אֵין־לָהֶם עוֹד לְעוֹלָם בְּכָל אֲשֶׁר־נִעֲשֶׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ:

ז: לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב ויגד כי כבוד • רצה האלהים את-מעשיך:

ח: בכל-עית יהיו בנךך לבנים ושמן על-ראשך אל-יחסר:

ט: ראה חיים עם-אשה אשר-אתה • כל-ימי חני הבליך אשר נתן-לך תחת השמש כל ימי הבליך כי הוא חלקך בחיים וב-עמלך אשר-אתה עמל תחת השמש:

י: כל אשר תמצא ידך ל-עשות בכתך עשה כי אין מ-עשה וחש-בון ור-עת וק-מה בש-אול אשר אתה הלך שמה: ס

יא: ש-בתי וראה תחת-השמש כי לא לקלים המרוץ ולא לגבורים המלחמה וגם לא לחכמים לחם וגם לא לנבנים עשר וגם לא לידעים חן כ-יעת ופנע יקרה • את-כלם:

יב: כי גם לא ידע ה-אדם את-עתו כדנים שג-אחזים במצודה ר-עה וכצפירים הא-חזות בפח כהם ויקשים בני ה-אדם ל-עת ר-עה כשתפול עליהם פת-אם:

יג: גם-זה ראיתי חכמה תחת השמש וגדולה היא אלי:

יד: עיר קטנה וי-אנשים בה מעט ובא-אליה מלך גדול וסבב אתה ובנה עליה מצודים גדלים:

טו: ומצא בה איש מסבן חכם ומלט-הוא את-העיר בחכמתו ואדם לא זכר את-האיש המסבן ההוא:

טז: ואמרתי אני טובה חכמה מגבורה וחכמת המסבן בזויה ודבריו אינם נשמעים:

יז: דברי חכמים בנחת נשמעים • מז-עקת מושל בכסילים:

יח: טובה חכמה מקלי קרב • וחוטא • אחר יאבד טובה הרבה:

פרקי

א: זכובי • מות יב-איש יביע שמן רוקח יקר מחכמה מפבור סבלות מעט:

ב: לב חכם לימינו ולב כסיל • לשמאלו:

ג: וגם-בדרך (כשהסבל) כשסבל הלך לבו חסר ואמר לכל סבל הוא:

ד: אם-רוח המושל ת-עלה עליך מקומך אל-תנח כי מרפא ניח • חטאים גדולים:

ה: יש ר-עה ראיתי תחת השמש כשננה שיצא מלפני השליט:

ו: נתן הסבל במרומים רבים ו-עשירים בשפל ישבו:

ז: ראיתי עבדים על-סוסים ושירים הלכים כ-עבדים על-ה-ארץ:

ח: חפר גומץ בו יפול ופרץ גדר ישכנו נחש:

ט: מסיע אבנים ועצב בהם בוקע • עצים יסכנו בהם:

י: אם-קתה הברזל והוא לא-פנים קלקל וחיילים יגבר ויתרון הכשיר חכמה:

יא: אם-ישך הנחש בלוא-לחש ואין יתרון לבעל תלשון:

יב: דברי פיי-חכם חן ושפתות כסיל תבלענו:

יג: תחלת דברי-פיהו סבלות ואחריתו פיהו הוללות ר-עה:

יד: והסכל ירבה דברים לא-ידע ה-אדם • מה-שיהיה וי-אשר יהיה מאחריו מי יגיד לו:

טו: עמל הכסילים תנוענו אשר לא-ידע ללכת אל-עיר:

טז: אי-לך ארץ שמלכך גער ושךך בבקר יאכלו:

יז: אשריך ארץ שמלכך בן-חורים ושךך בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי:

יח: פִּי-עֲצָלָתִים יִמְנָךְ הַמְקַרְהָ וּבִשְׁפָלוֹת יָדַיִם יִדְלָף הַבַּיִת:
יט: לְשֹׁחֵק עֲשִׂים לְחֵם וְיִזְנוּ יִשְׁמַח • חַיִּים וְהַפְסֵף יִעֲנֶה • אֶת־הַכֹּל:
כ: גַּם בַּמִּדְעָה מְלֹךְ אֶל־תִּקְלָל וּבַחֲדָרַי מִשְׁבֵּבֶךָ אֶל־תִּקְלָל עֲשִׂיר כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת־הַקּוֹל וּבִ-עַל (הַכְּנָפִים) כְּנָפַיִם יִגִּיד • דְּבָר:

פרק יא

א: שְׁלַח לַחֲמֹךְ עַל־פְּנֵי הַיָּמִים כִּי־כָרַב הַיָּמִים תִּמְצָאֵנִי:
ב: תִּן־תִּלְק לְשִׁבְעָה וְגַם לְשִׁמוֹנָה כִּי לֹא תִדַע מַה־יְהִיָּה רַעַה עַל־הָאָרֶץ:
ג: אִם־יִמְלֹאוּ הָעֵבֵכִים גִּשְׁם עַל־הָאָרֶץ וְרִיקוֹ וְאִם־יִפּוֹל עֵץ בְּדָרוֹם וְאִם בְּצָפוֹן מִקּוֹם שִׁיפּוֹל הָעֵץ שָׁם יְהוּא:
ד: שִׁמְר • רוּחַ לֹא יִזְרַע וְרֹאֵה בְעֵבִים לֹא יִקְצֹר:
ה: כִּי־אֲשֶׁר אֵינְךָ יוֹדֵעַ מַה־תִּהְיֶה הַרוּחַ פִּי־עֲצָמִים בְּבִטֹן הַמִּלְאָה פֶּכֶה לֹא תִדַע אֶת־מִעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה • אֶת־הַכֹּל:
ו: בַּבִּקְרָ וְרַע אֶת־יְרֵ-עֶד וְלַעֲרַב אֶל־תַּנַּח יְהִי כִּי אֵינְךָ יוֹדֵעַ אִי זֶה וְכִשֶׁר הַזֶּה אוֹזֶה וְאִם־שְׁנִיָּהֶם כְּאֶחָד טוֹבִים:
ז: וּמְתוֹק הָאוֹר וְטוֹב לַעֲיִנַיִם לְרֵ־אוֹת אֶת־הַשֶּׁמֶשׁ:
ח: כִּי אִם־שְׁנַיִם הַרְבֵּה יִחִיָּה הָאָדָם בְּכֹלֶם יִשְׁמַח וְיִזְכֹּר אֶת־יָמָיו הַחֹשֶׁךְ כִּי־הַרְבֵּה יִהְיֶה כָּל־שְׂבָאֵט הַכֹּל:
ט: שְׁמַח בַּחֲנוּר בִּילְדוּתֶיךָ וְיִטִּיבֶךָ לְבָבְךָ בִּימֵי בַחֲוֹרוֹתֶיךָ וְתִלְדֶךָ בְּדָרְכֵי לְבָבְךָ וּבְמִרְ-אֵי עֵינֶיךָ וְדַע כִּי עַל־כָּל־אֵלֶּה יִבִּי־אֶךְ הָאֱלֹהִים בַּמִּשְׁפָּט:
י: וְהִסְרֵט כִּי־עַס מִלְבָּבְךָ וְהַעֲבֵר • רַעַה מִבְּשָׂרְךָ כִּי־הִילְדוֹת וְהַשְׁחָרוֹת הַכֹּל:

פרק יב

א: וְזִכֹּר אֶת־בּוֹרְאֶיךָ בִּימֵי בַחֲוֹרוֹתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא־יִבֹ־אוּ יָמָי הָרַעַה וְהַנִּי־עוֹ שְׁנַיִם אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵין־לִי כְהֵם חֲפִיץ:
ב: עַד אֲשֶׁר לֹא־תִחַשֶׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְהָאוֹר וְהַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים וְשָׁבוּ הָעֵבֵכִים אַחַר הַגִּשְׁם:
ג: בַּיּוֹם שִׁנְיָ־עוֹ שִׁמְרֵי הַבַּיִת וְהַתְעוֹתוֹ אֲנָשֵׁי הַחֵיל וּבְטָלוּ הַטַּחְנוֹת כִּי מַעֲטוֹ וְחִשְׁבוּ הַרְאוֹת בְּאָרְבוֹת:
ד: וְסָגְרוּ דְלָתַיִם בְּשׁוּק בִּשְׁפָל קוֹל הַטַּחְנָה וְיִקּוּם לְקוֹל הַצִּפּוֹר וְיִשְׁחֹו כָּל־בְּנוֹת הַשִּׁיר:
ה: גַּם • מִנְבֵּה יִרְאוּ וְחַתְחֹתַיִם בְּדָרְךָ וְיִגְאֹץ הַשֶּׁקֶד וְיִסְתַּבֵּל הַחֲנֹב • וְתַפֵּר הָאֲבִיוֹנָה כִּי־הִלֵּךְ הָאָדָם אֶל־בַּיִת עוֹלָמוֹ וְסָבְבוּ בְשׁוּק הַסַּפְדָּיִם:
ו: עַד אֲשֶׁר לֹא־ (יִרְחַק) יִרְתַּק תֵּבֵל הַפְּסֵף וְתִרְץ גִּלְתֵּי הַזָּהָב • וְתִשְׁבֵּר כֹּד עַל־הַמַּבּוּעַ וְנָרַץ הַנְּלַגֵּל אֶל־תְּבוֹר:
ז: וְיָשֵׁב הָעַפָּר עַל־הָאָרֶץ כְּשֶׁהִיָּה וְהַרוּחַ תִּשׁוּב אֶל־הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַנָּה:
ח: הַבַּל הַבָּלִים אָמַר הַקּוֹהֶלֶת הַכֹּלֵל הַכֹּל:
ט: וְיִתֵּר שְׁהִיָּה קִהֶלֶת חֲכָם עוֹד לְמַד־דִּ-עֵת אֶת־הָעָם וְאִנְן וְחִקֵּר תִּקְוֵן מְשָׁלִים תִּרְבֶּה:
י: בַּקֵּשׁ קִהֶלֶת לְמִצָּא דְבַר־חֲפִיץ וְכַתּוּבֵט יִשֶׁר דְּבַרֵי אָמַת:
יא: דְּבַרֵי חֲכָמִים כְּדִרְבָּנוֹת וְכַמְשֻׁמְרוֹת נְטוּעִים בִּי־עֲלֵי אֲסָפוֹת נִתְּנוּ מִרַעַה • אֶחָד:
יב: וְיִתֵּר מִהֶמָּה בְּנֵי הַזָּהָר עֲשׂוֹת • סַפְרִים תִּרְבֶּה [אֵין] קֵץ וְלִהְנֵה תִרְבֶּה יִגִּיעַת בְּשֶׁר:
יג: סוֹף דְּבָר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְא וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׁמוֹר כִּי־זֶה כָּל־הָאָדָם:
יד: כִּי אֶת־כָּל־מִעֲשֵׂה הָאֱלֹהִים יִבֹּא בַּמִּשְׁפָּט [עַל] כָּל־נַעֲלָם אִם־טוֹב • וְאִם־רַע:

יג: סוף דְבַר הַכֹּל נִשְׁמַע אֶת־הָאֱלֹהִים יִרְאֵ וְאֶת־מִצְוֹתָיו שְׂמֹר כִּי־זֶה כָּל־הַאֲדָמָה:

2:13, 14, 24, 8:12, 9:16 The word אני is a pausal form with a זקף קטן.

3:19 אין has a קמץ under the א, a pausal form with a זקף קטן.

4:10 יפלו has a חולם on the פ, a pausal form with a זקף קטן.

4:14 הסורים has a פתח under the ה.

5:7 The word אני is a pausal form with a רביעי.

6:10 ונודע is read with a קמץ under the ד.

11:6 יכשר is read with a קמץ under the ש, a pausal form with a זקף קטן.

11:7 לעינים is read with a פתח under the ל.

11:9 Both לברך's are read with a שוא under the ב.

12:4 ויקום is read with a שורוק on the ק.